

Dr. Hikmet KIVILCIMLI **SOSYALİZMİMİZ VE DEVLETÇİLİĞİMİZ**

Dayanabilirsek; kendi kendimizi eleştirelim.

Bugün dünyanın her yerinde sosyalizm komünizme karşı alınmış bir önlemdir, daha doğrusu, elçilik danışmanlığı yapan eski bir Milli Birlik üyemizin deyimiyle "komünizme taşmayı ön-leyecek son bent"tir; herkesçe hoş görülen bir "ehven'i şer: kötünün iyisi"dir. Ama, bizim dev-letçiliğe kardırılan sosyalizm anlayışımızla, Batıdaki sosyalizm yapıları arasında, en az or-taçağla modernçağ arasındaki farklar kadar karlı dağlar ve uçurumlar vardır. Batıda sosyalist devletçilik, işverenin hesaplılığına dayanır; bizde "devletçi sosyalizm" -bilerek, bilmeyerek- ortaçağın tartısız, darasız keyfiliğini okşar.

Boyuna unuturuz. Batıda sosyalizm ne zaman, nasıl ve niçin doğdu?

Batıda, derebeyi düzeni köklerinden yolundu. Ortaçağın antika ağaları yerine, yeni sanayinin açtığı evren pazarına ayak uydurup yontulmuş modern emlak sahipleri geçti. Derebeyliğin yıkılış ayaklanmaları içinde silah arkadaşlığı yapılırken alevlenmiş halk ve işçi hareketleri önünde ansızın ürken işveren sınıfı, toplum içinde insanın insanı işletme ve sömürmesinin in-celiklerini denemiş ortak aradı. Bu uğurda, tek başına dizginleyemediği sarsıntılarla herşeyi kaybetmektense, büyük arazi sahiplerine "kılıçlarının hakkı" olan "rant" adlı "arslan payı"nı tanıyıp uzlaşmaktan başka yol bulamadı. Üst sınıfların ekonomi temelinde yaptıkları bu rant, kâr paylaşımı, devlet ve siyaset alanlarında paylaştıkları işbölümü ile perçinlendi. Modern "serbest rekabet" yasalarına uygun "hür parlamento" düzeni sağlandı. Bu esnek sıkıyönetim altında yalnız kalan, ekonomide işleyici kol, politikada vergi ve oy ödeyici kul durumuna gi-ren işçi sınıfı, devlet dışında başının çaresine baktı. Ortaçağ toplumundan kendi saflarına ve çevresine düşmüş zümre ve tabakaların çeşitli insan ve eğilimlerine göre bir sürü "sosya-lizm"lere sarılma yollarına girdi. Demek, Batıda sosyalizm, devletin dışında ve karşısında doğdu. Devletçiliğe hâlâ, bir türlü, kolay kolay ısıdırılmadı.

Türkiye'de gidiş ve kavrayışlar hangi basamakta bulunurlar?

Doğru konuşalım. Derebeyi kalıntılarımız, bütün dişleri ve tırnaklarıyla iliklerimize işlemiş olarak yaşarlar. Örnek alalım: Bir İngiliz işvereni ile lordu, anayurdunda devletin yasası hâttâ örf dışında kılını kıpırdattırmaz, dünyada, hemen yarı yeryüzünü sömürge ve yarı-sömürge gibi kullanır.

Bir de bizim ağalarımızla bezirganlarımıza bakalım, hepsi devlet koltuğunda şakşakçı teb'a, rüşvetçi müteahhit kenedirler, "yurtseverlik"i bu yönde anlar ve savunurlar. Dünyaya gelince, onlar yabancı mallarına ajan ve yabancı nüfuzuna hayran olmaktan hiç tedirgin olmazlar. Bu, her çiğ ve acı güçlüyü kendisine süzeren (üst ağa) saymaya hazır insanlara ortaçağda "vasal" (kul taifesi) denir.

Demek, bizim yönetici sınıflarımız henüz vatandaş, modern yurttaş olmamıştır. Devletçiliği-mize bu yönden bakalım. Uzun ve karanlık Doğu tarihimiz örneklerle doludur. İslam anaya-samız Kur'andır. Bir yanda tanrısal kesinlikte Kur'an ayetleri, kör hafız ezberiyle dediği anla-şılmaksızın, gözü kapalı hoş sesle okunurken, ötede sarıklı talkıncılar Kur'ana aykırı en keyfi saltanatlara fetva verirlerdi. Tıpkı o alışkanlığımızla, çeviri anayasa ve yasalarımızı hiçe sayan en ilkel ilişkilerimiz geriliğimizi "kitabına uydurarak", bütün ekonomi ve toplumumuzu bo-ğuyor. Mevzuatımız, yalnız ileri insan görüşlü bir yabancı bize "şunu yapın" dediği zaman, "kitabımızda o da yazılı" demek için, göstermelik, raf bitiğidir. Siyaset, yönetim, ahlâk, hu-kuk, bilim ve sanat ilişkilerimiz geri tepmede herşeyi mübah sayan kılıklarla soysuzlaştırılı-yor. İç bağıntılarımız, dağların kayması gibi kendiliğinden ve önüne geçilemezmiş gibi, dış ilişkilerimizde kapitülasyon gelenek ve göreneklerini diriltmek üzere

inanılmaz yarışlara kal-kışıyor. En rahatsız olmuş görünenler bile "yaşasın devletçiliğimiz!" biçiminde, "Padişahımız, efendimiz öldü. Padişahım çok yaşa!" gülbankını çekiyorlar...

İşte tam o sırada, işçi sınıfımız dışından ve ta yukarılardan bir sosyalizm gürültüsüdür gırla gidiyor. Hem de bütün iddiası ne? Kalkınmamızı özel sermaye yerine, devletçiliğimiz eliyle yapmak! Ne büyük lâf! Bu neye benziyor? Aslan pençesine düşmüş eşeğin "aman arslanım, kendi pençeni ısır, mideni ye ve kalbini kopar! O daha lezzetlidir..." demesine. Bu eşeklik, bizim "sosyalist devletçiliğimiz"den daha olanaklı bir şeyi istemektir. Çünkü aslan da bir hay-vandır. Gözü kararır pençesini de ısırabilir. Devlet bir hayvan değildir. Yapacağını hiçbir za-man pençesindeki eşeklere danışmaz. Öyleyse bizim "devletçiliğimiz"in sosyal eşeklikleri ne-ye yarar?

Çevremize azıcık göz gezdirelim. Bugün, yabancı sermaye hepimizden daha devletçi! Ortaçağ artığı hacıağa ve bezirganlarımızın Yassıada'dan başka işe yaramadıklarını göstererek, sıkı sıkıya, kısıkrak bağlanacağımız devlet planları bekliyor. Tahttan indirilmiş Düyun'u Umu-miye saltanatı, başka türlü bir güvenilir konsorsiyum sağlayamaz. Yalnız ortaçağ lonca esnafı kafalı "devletçilerimiz"le, ortaçağ azmanı hacıağa ve bezirganlarımıza kurban Lala paşaları-mız bu çeşit "devletçiliğimiz" de "sosyalizm" ya da "komünizm" kokusu alabilirler. Yabancı sermaye ile birlikte Sivas Kongresi şerefine kadeh kaldırarak kaynaşma sevdasına düşmüş güdücü sınıflarımız, uluslararası pazarlığını yığınlarımıza mal etmek için sosyalizm gibi lâf kalabalıklarını neden hoş görmesinler?... Onun için sosyalizm hazır elbisesi, bütün makbul "Avrupa malı" yabancı nesneler gibi, değerleri tartışma konusu edilemez "düsturlar" halinde ülkemize sokuluyor. Her pahalı satılmak istenen şey gibi, sosyalizm de, hayran kaldığımız Batı kökenli "ithal malı" olarak piyasaya sürülüyor.

Makineyi en iyi yapıldığı Avrupa'dan sokuyoruz da, sosyalizmi niçin Avrupa'dan almayalım?

Birincisi: Bugün artık makinenin en iyisi Avnıpa`dan başka yerde de yapılıyor. Hâttâ Avru-pa'dan iyisi Amerika'da ya da Japonya'da yapılıyor. Demek, Avrupa üstünlüğü, Avrupa hay-ranlığımızın nedeni olmaktan çıkmıştır. Bugün, dünyanın en ummadığımız başkâ birçok ye-rinde daha iyi teknik ve düşünceler bulunabilir. Amaç yalnızca iyi; doğru, güzelse...

İkincisi: Niçin tekniği ve düşünceyi Avrupa'dan getirtiyoruz? Özrümüz kabahatimizden bü-yük. Geriliğimiz bizi daha iyi düşünmeye ve yapmaya koyvermiyor! Geriliğimiz bu dizginle-meyi nasıl başarıyor? "Devletçiliğimiz" sayesinde.. Şimdi, oturup, o devletçiliğimizi "on e-mir" yapmamız gerekir mi? Buna gerek de yok. "Evamir'i aşere"imiz de, yüz emrimizde, her emrimiz de "O"ndan, kırk yıllık, bin yıllık "devletçiliğimiz"den tepemize iner. Bizim ona hınk deycilik etmemize gerek yok ki...

Üçüncüsü: Avrupa'dan alıyorsak lütfen numusumuzla, tahrif etmeden alalım. Avrupa'da hiçbir sosyalizm devletçilikle başlamadı. Tersine, her sosyalizmin, devletçilik yüzünden boynu al-tında kaldı. Almanya'da Lassalizm, bizzat Lassal'in öldürülmesiyle kapandı. Fransa'da Blankizm, "devletçi" "iş atölyeleri" ile halk hareketinin başını yedi... Yani, devletçilik, ismar-lama değilse, kendi kendisi için bile, bütün ütopyalar gibi uğursuzluk getirir.

Dördüncüsü: Avrupalı, kendisi işine daha elverişli bir makineyi keşfetmedikçe eskilerini bize tevekkeli yere vermediği gibi, bizim derebeyi sırlı küpümüz de, kalıbına en uygun olmayan "sosyalizm"i içerisine sızdırmaz, vb., vb.

Bütün bu nedenler yüzünden, şöyle bir paradoksla karşılaşyoruz:

Avrupa'da: Sosyal yapı değişiklikleri kaçınılmaz bir gelişim sayılıyor. O gelişimi önlemek ve -söz yerindeyse- "amortize" etmek için fizik yasalar uygulanıyor. Kazanı aşırı istitle

patlat-mamak için (ekonomik ve siyasal bunalımlarla Batı dünyasını havaya uçurtmamak için) Batı'nın güdücü sınıfları bir "emniyet sübabı" arıyorlar. Sosyal emniyet sübablarının en elverişlisi-ni sosyalizmde buluyorlar.

Türkiye'de: Bütün sosyal ve politik çabaların sonucu, tam Batıdaki tersine dönüyor. Kılık ve saç sakal "devrim"leri bile, kadim devletçiliğimizden gelmiyorsa, isyan çıkarıyor. Traş "inkılapları" dışında en ufak bir toplumsal yapı değişikliği ise, ölüm (komünizim) sayılıyor. Modernleşme gidişini bütün gerekleri ve sonuçlarıyla benimseyeceğimize, o gidişin sosyal yapımıza getireceği her türlü değişikliği sansüre uğratmak için uykularımız kaçırılıyor. Orta-çağ ilişkilerimizin kilit mevkisini her ne pahasına olursa olsun dokunulmaz tutmak için bir maske aranıyor. Ve o maske devletçiliğimizle karışık sosyalizmtrak "aydın" gevezeliklerinde bulunuyor... Devletçiliğimizle sosyalizm arasında köprü kurmaya çalışan şövalyelerin kişisel iç kuruntu ve buruntuları ne olursa olsun, nesnel etki ve emekler bu değirmene su taşıyor.

Avrupa`da büyük sanayinin kuruluşuna yol açan işçi sınıfının yığın hareketi sosyalizmi yara-tırken, bizde "devletçiliğimiz" adıyla savunulan tutum, pratikte, işçi hareketlerini yeraltına sokup, vergi kaçakçılığı ile sosyal adaletsizliği göklere çıkaran bir sanayileşme geriliğini bile-rek, bilmeyerek kışkırtıyor. 1000 kişi çalıştıracak bir işletme, iş yasası sınırına girmemek için binbir parçaya bölünüyor. 1936'dan beri çeyrek yüzyıl geçti. "Özel sermaye"nin bu köstebek oyununu devletçiliğimiz görmek bile istemedi. "Madem ki yasadır, iş yasası bütün işçiler için yürürlüğe girdi" diyemedi... Uyuşunu kendi yasaları içine sokmayı bile bir ayrıcalık haline sokmuş olan devletçiliğimiz, o tavşan uykusu ile sermaye birikişini değil, ulusal zenginlik is-raflarını en mirasyedi derebeyice arttırdığını, sanki kavrayamadı. İşçiyi domuzuna sömürme-nin makineleşmeyi durdurduğunu, makineleşmesiz sermaye birikiminin olmayacağını sanki göremedi. "Canım, Tahtakale dükkancılıklarına oranla, Sümerbank fabrikaları az çok modern işletmeler olmadı mı?" Birincisi: Geriliğimizi korumak için tabi ki devletçiliğimiz gerekti. Doğaldır ki devletçiliğimizin ayakta durması için bazı girişimsiz olunamazdı. İkinci: De-mokrat Parti rahmetlik, bir tek sözünde durmuş olmak için devlet işletmelerini satılığa çıkar-dığı zaman bir tek ciddi özel sermayeci alıcı çıkmadı. Ancak, bedavaya verilir ve üstelik dış kirası para da ödenirse, devletçiliğimizi utandırmamak için devlet işletmelerini almaya katla-nan bir özel sermayeci ilk iş olarak bu işletmelerdeki personelin beşte üç ya da dört kişisini kapı dışarı edeceğini şart koştu. Üçüncüsü: 15 milyar yatırım yapmış devlet işletmelerinde, bunca "drokonyen" (zor kötek) fiyat ayarlamalarına karşın, tekel ayrıcalıkları olmasa her yıl 300 milyon Türk lirası zararına çalışılıyor. Dördüncüsü: Hiçbir özel sermayenin yapamayaca-ğı zamları pervasızca yapan devletçiliğimizin -meclis kontrolü dışında- yasa üstü işleyiş ve ihale mekanizması, ülkede pahalılığın ve işsizliğin zaptedilemez ve karşı konulamaz öncüsü oluyor. Beşincisi: En korkunç 1923 ile 1963 arasında tam kırk yıl geçti: Dünyanın bırakalım başka yerlerini, 40 yılda aşiret çağının Japonyası, en modern Avrupa kapitalist üretimine öl-dürücü rekabetle karşı koydu. Devletçiliğimizin en büyük anıtı olan Karabük için Amerikalı uzman Thornburg, yüzümüze karşı "Beyinsizliğin şaheseri!" sıfatını damgaladı. vb vb. Bu çapta bir sanayiciliğe, "modern işletmecilik" mi, yoksa "yağma Hasan'ın böreği", fodlacılığı besleyen "modern işkembecilik" mi demek daha doğru olur, derince düşünülecek şeydir.

"Kalkınmamız" şöyle dursun, sürekli artan nüfusumuz düşünülürse, olduğumuz yerde kalma-mızı bile rahatça sağlamayan böyle bir devletçiliğimiz, ister istemez "demokrasi"yi kuramadı. Çünkü demokrasi, Avrupa'da 150 yıldan beri tanımlandığı gibi "en kalabalık, en züğürt yurt-taşların" yanında olur. Devletçiliğimiz ise, çoğunluğumuzun -işçi, köylü, esnaf, aydın, memur yığınlarımızın- sosyal adaletsizliğe kurban edilmeleri pahasına, tek parti çağında birkaç şehir-de, çok parti çağında birkaç mahallede birkaç "milyoner" yaratmanın şarkısını boruyla çal-dırtmayı, demokrasi havası diye övdü. Şimdi, kullarını aç bırakmamak demek olan demokra-siyi bile gerçekleştirememiş olan bir devletçiliğimizin, "kulların efendi olmaları anlamıdır" denilen sosyalizme öncü sayıldığını düşünelim! Hem de kulların hiç

haberleri bile olmaksızın, birkaç efendi kendi aralarında kendi kendilerini kandırıp atlatıvererek sosyalizmi uygulayıver-sinler! Pes.

Hayatta olmaz öyle şey. Ama "ruh" alemi başka, belki "ruh"larımıza, "gaipten" bir sosyalizm esini ya da vahiyi gelmişse? Olaylarımıza dönelim.

Avrupa'da sosyalizm, az çok işçi yığınları için, işçilerle birlikte, işçiler tarafından benimsen-dikçe güçlenmiştir. İşçi katına inmemiş işçiyle gerçekten omuz omuza savaşmamış "aydın" Saint-Simon olsa, Robert Owen olsa, Charles Fourier olsa "ütopist" (hayalci kuruntucu) sa-yılmıştır. Bizde devletçi sosyalizm, düşünce çoraklığımızda kolay satış yapmaya memur bir-kaç yarım-aydının, geçit resimlerinde çığırkan afişler asmaya, çok kısa bir zaman için izin verilmiş dergicikte üç beş okur yazarda kafa göz bırakmayan, camiyle kilise arası lanetlenme-ye yarar "aydın avuntusu"dur.

Üzerine en çok gürültü kopardığımız kültür bakımından Avrupa, yüzyıldan beri az çok ba-ğimsiz bir düşünce özgürlüğünü düşünce olarak kaldığı ölçüde yasak edememiştir.

Bizde, anayasalar harıl harıl yazarlar: "Herkes düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir" (Madde 20). Sonra Millet Meclisi katlarında yabancı bir konsorsiyumdan yardım görmek üzere düzü-len planı yapan ve savunanlar "komünist" damgasıyla resmen suçlanırlar. Çünkü Mussolini'den adapte edilmiş ceza kanununda bile o adla bir suç yazılmadığı halde, o "düşün-ce"ye benzer ya da benzemez her hoş gitmeyen düşünceyi kötülemek ve yasak etmek için "komünist" demek, akan bütün suları durdurur. Yasanın ve adliyenin dili bir kârış çıkar, öyle bir suçun damgasını yemiş yurttaşı temize çıkarıncaya kadar... Neden? Çünkü bizde yasalar değil, şahıslar, derebeyler "devletçiliğimiz"e egemendirler. Daha doğrusu "devletçiliğimiz"ın özü, "devletlû"ları yasaların üstünde saymaktır. Bu koşullar altında, düşüncemiz, patenti belli tekellerde ayrıcalık tanınmış kalıp düşüncelerle ısmarlama lâf ebeliklerinden öteye geçemez. Kültür alanında, dünyaya sunulacak tek bir orijinal şaheserimiz doğmadı diye de, ağlaşıp du-ruruz. Ya da tersine, dünyanın her yerinde harc-ı alem olmuş en bayağı fikirleri, hep biz keş-fetmişiz gibi, kendi "eşsiz örneksiz" buluşlarımız olarak millete yutturmaya kalkışırız.

Devletçiliğimizin kurduğu karantinayı cennet saydırmaya çabalayan "devlet kuşu" sosyalistle-rimiz sağ olsunlar.

Maddi alanda Avrupa en yüksek teknik uygarlığı kurmuş, biz o medeniyeti siyasi kabuğunda bir kıyafet devrimi sanmışız. Yarım yüzyıl harika, mucize, dünyalara bedel ilerleme türkûle-riyle deretepe düz gitmişiz. Bir de arkamıza dönüp bakmışız ki, arpa boyu yol almamışız. Ya-rım yüzyıl önce bıraktığımız yere, dönme dolapla dolaşıp gelmişiz. Avrupa'dan, yarım yüzyıl öncekinden çok daha büyük bir uzaklıkla geri kaldığımızı anlayınca afallayıp kalmışız!

Manevi alanda Avrupa, ortaçağ skolastiğini bir daha geri, getirmemecesine gömüp, modern düşünceyi sağlamış. Biz, Arapça ve Acemce'yi bırakıp, Fransızca'dan, Almanca'dan, en son İngilizce'den çeviri ve taklitler yapmakla, medrese kafamıza uygun bir yeni-skolastik şapkası-nı başımıza geçirdiğimizi bile anlamamışızdır.

Bugün, en kör göze bile batan biricik gerçek ortada duruyor. Batıda sosyalizm, büyük sanayi-nin yarattığı modern işçi sınıfına, uzun süreli savaşlarla savunduğu yaşama ve düşünme öz-gürlüğünü modern toplum çerçevesini çatlatmaksızın kısmi tatminlerle amortize etme, gider-me yolları açan iyi kötü bir sosyal istikrar sağlamak çabasıdır.

Türkiye'de neler oluyor?... Büyük sanayi ürünleri nasıl Avrupa'dan hazırca geliyorsa, ülke-mizde nasıl ancak Avrupa'da modası geçmiş, tekniğin son sözü olmaktan çıkmış az çok

iskar-ta makineler getirilerek "monte" edilir edilmez bir "ulusal sanayi" doğdu sanılıyorsa, tıpkı onun gibi, Avrupa'da büyük sanayinin doğal ürünü olan sosyalizm de, ancak Avrupa'da işpor-taya çoktan düşmüş sosyalizm ya da sosyal düşünce döküntülerinden derme çatma parçalar, yedek parçalar biçiminde yurda aktarılırsa, "yerli malı" bir sosyalizmimiz oluverir biliniyor. Hammaddesi Amerika'dan, makinesi İsrail'den getirilip çifit çarşılarımızda sekiz-on yaşındaki kızıoğlan çocuklarımızı sabah namazından yatsıya dek balmumuna çeviren "plastik sanayimiz" ne kadar "ulusal" ise, o kadar ulusal "montaj fikir" özentilerine kapılıyoruz. Fakat bu "fi-kir"ler, hele "devletçiliğimiz"le kaynaştırıldılar mı, ortaçağ zihniyetimizle ister istemez hayat-tan kopuyorlar. Basmakalıp, halkımıza gün ışığı göstermeyen bir sürü yapma ve uydurma "u-lusal sosyalizm" kılıklı "ideoloji" ukalalıkları moda oluyor. O yüzden bizim "sosyal" düşünce-lerimiz ve "sosyalizmlerimiz" hâttâ soysuzlaştırılmışın soysuzlaştırılmışı -Ahmet Agayef'in dediği gibi- "önü sonu tutar" bir sistem bile yumurtlayamıyor. Her sıkışan zümre, sınıf ya da sözcünün mahalle kahvesi ağzına, kocakarı aklına geleni, paşa keyfine uyduğu gibi ortaya sa-vurması bir "yenilik" ve "ilerilik" sanılıyor. Her kolay kabadayı kalemsörün kursağında geçir-diği gıdıklama, her panayır şairinin ya da tatlı su romancısının "anlamı karnında" guruldayan gaazi, fantazi fikir kırıntıcıları "sosyal hikmet" yerine geçiriliyor. Ne sağ, ne sol, kimse mo-dern anlamda düşünceyi ciddiye almıyor. Bütün sosyal yaygaralarımız, halkın ve ulusun her türlü özgürlük ve insanlık yönelişini şaşkına çeviren anarşi unsuru sosyalizmsi palavralara dökülüyor.

Bizim "devletçi sosyalizm" çığırkanlarımız o palavraların en gözde kahramanlarındandırlar. O sırtlarını "sağlam kazığa", devletçiliğimize dayamış kabadayıların ağzında "sosyalizmimiz" bile, hâttâ Batının anladığı yönde "komünizme taşmayı önleyecek son bent" olmaktan bile çıkıyor. Diktatör taslaklarının demagoji taçlarını süsleyen sahte elmas, zümrüt, zebercet taşla-rı, taklit mücevherat rolünü ancak oynayabiliyor. Bu tür "sosyalist"lerimiz, Türkiye'de kâh sinsi sinsi, kâh bütün haşmetiyle, debdebesiyle, fakat her zaman dipdiri yaşamış, yaşatılmış derebeyi bağıntılarımızı, "devletçiliğimiz" maskesi altında, "besle büyüsün, ört uyusun" eden bir rezil çemberi haklı çıkarmaya yarıyorlar. Yıllar yılıdır dinlediğimiz "sosyal" mavallar, kırk yıldır şiştikçe iştahı artan, iştahlandıkça şişen ortaçağ artığı bürokrasimiz, Şark kırtasiyecili-ğimiz ortamında, dış yardım sadakasıyla "Ne kendi eyledi rahat, ne halka verdi huzur!" Biçare palaspale memurlar saltanatımızı hem tavlaman, hem avlayan ünlü "yem borusu" yerine geçi-yor. Vardı, geldi, Konya altı saat derken, hayat pahalılığı ve işsizlik hamamı içinde halk kadar memuru da terletip bayıltan geriliğimizi, gökten inmiş kurtarıcı "Mehdi resulullah", hak rah-meti bir mucize ilerleyiş gibi yaldızlamaya özeniyor. Bütün o "sosyalizm" kasketli "devletçi-lik" çalılarımız, profesör Zati Sungur'ların dünya güzeline belinin ortasından testereyle kesip yapıştıran, ya da hokkabaz külahı içinde tılsımlı tavşanlar hoplatan, "ne sihirdir, ne keramet, el çabukluğu marifet" kavuklu derebeyi geriliği ile sarmaş dolaş silindir şapkakalı yabancı nüfu-zunu putlaştırmış, gülünmekten çok ağlanacak bir çorbacı skolastiğinin sarhoşluğudur.

Bunun en tipik, daha doğrusu en ibret alınacak "trajik" örneği mi aranacak?... Dünkü tek parti çağının, tarikat ehli dışında kimsenin ciddiye almadığı çorbacı skolastiğinin son perdesi ne idüğü belirli "komünizm" süprüntüsü "kadroculuk"du. Bugünkü çok parti çağının, hemen herkesce ciddiye alınan çorbacı skolastiğinin ilk perdesi ne oldukları belirsiz -küçümseme ve kötüleme anlamında değil, iyi, hoş, parlak sözleri ne otursa olsun, en "doğru" ve sağlam diye yaslandıkları yerde, "devletçiliğimiz" gibi çürük tahtaya basmış olan- "yöncülük"tür.

Kadroculuk "işverenden yana devletçilik"miş de, yöncülük "halktan yana devletçilik" miy-miş? Haydi, efendim!.. Kül poğaçasına hasret ülkemizden başka yerde kim satın alır böyle manda tezeğinden iri lâfları, karın doyuracak somun diye?.. En haklı görünen olayları bile gölgesi altında kuşkuya gömen temel düşüncelerine bakılınca, iki akıntı arasındaki -birbirlerine bugün de çekici gelen- yöntem ve mantık sonucu (yol ve varılacak köy) iddiala-rında tek fark şudur: Kadroculuk daha itçe biçimde "ütopik demagoji"ydi. Yöncülük daha ta-savvufi (mistik) biçimde "demagojik ütopi"dir. Kadrizm, sinikçe (hinoğluhince)

bilerek ya-pılmış tahriflerle uydurmaya kalktığı "ütopya"da, salt bahşişini kazanmak üzere yaranmak istediği sınıfların gerçek oluşum ve eğilimlerini köy softası kadarcık ezberleyememiş alaturka demagojiydi. Yönizm, demagojiye (kuru kalabalığı parlak boş lafla temelde yanıltmaya) kay-dığını sezmeksizin, güvencini edinmek üzere yaranmak istediği zümrelerin tarihsel durumla-rını bir "tarihçi" Murat bey veya bir "tarihi istikbal"ci Celal Nuri İleri bey kadarcık olsun gö-rememiş silme "alafranga ütopizm"dir. Osmanlı, "sınıfı me'murin" derdi bunların "devletçilik" dedikleri kuşa! Gönül genç "Yön" koçlarını, dişleri dökülmüş kadro kurtlarıyla aynı ağılda görmekten üzülmüş, neye yarar? Acıklı yanları bu.

Traji-komik çalımları, melodramatik curcuna yalımları ne olursa olsun, çökmüş Osmanlı İm-paratorluğu'ndan yadigar düzeniyle, medreseci lonca mantığına solcu softalığı katmış kötü esnaf ukalalıkları hangi sapa balta olurlar? Sıkıntılı, sıkıntılı "sosyal" sözler ya da her ihaneti-ni gördükçe sevgili yosmaya tapınçlı sitemlerle, kurda koyun postekisi mi giydirilecek? Ken-dilerine nasılsa, -diplomalarına bakıp- "aydın" etiketi takılmış, burnunun ucunu görmez, ken-dini beğenmiş zavallı kapıkulu kalabalığı, ara sıra kazan kaldırma peşrevli "İzmir havası" temposuyla zinde zeybek oyununa mı kaldırılacak? O kadarcığına bile yaramıyorlar. İşte 27 Mayıs çıktı geçti! O "Sur'u İsrail" "uyanık"larımız neredeydiler? Bezirgan kulislerde "seçim" yapıldıktan, atı alan hacıağa Üsküdar'ı boyladıktan sonra, mantar gibi fışkırmakla "atom bom-bası"na benzeyişlerini mi seraplaştıracaklar? Yoksa. Türkiye halkının gerilikten kan kusan "sadrine şifa" verecek kağıttan "reçete"ler mi sunacaklar?

Çeşitleri kadrizm kadrilizm ile ya da yönizm bönizmiyle kalsa öpülüp başa konulacak olan bu "eshab'ı kehif"in "devrimci doktor" perukalı "kıtmir" üstadlarının, kaçık "ideolog"luklarıyla gösterdikleri bütün "beceri", Türk ulusunun başındaki en büyük tarihsel derdi -pahalı, lüks devletçiliğimizi- zemzemle yıkamak, o her akli başında işverenin pek iyi -sosyalistlerimizden çok daha iyi- tanıdığı, tanımladığı, yaka silktiği hacıağa kokulu levanten yetiştirmeye elverişli gübreliliği, o ahır karanlığındaki nemli "mantar yaslası"nı, en güneşli, en bereketli, biricik ekin tarlası diye millete tek umut kaynağı, tek "arz'ı mev'ut"[Musa dininde olanlar için vaat edilmiş toprak, Kudüs] gibi gösterip, halkı yağmur duasına çağırmaktır. Yurdumuzda en basit toplum-sal düşünce kurallarını yasak edip, her düşünceyi körükörüne kışla itaatına sokamazsa kelep-çeleyen kafatası ölçüsünü, ruh şebekesini, vicdan ağını, bulunmaz Hint kumaşı, "eşsiz örnek-siz" Keşmir şalı diye, geri kültürümüzün Mahmutpaşa yokuşu Ankara caddelerinde, maldan anlamayanlara, beş aşağı, on yukarı ucuz-pahalı satmaktır.

Geçtim, o "şark kurnazı" madrabazlıkları, kendilerinden başka anlayarak dinleyen var mı? Koltuklu masa başında "salla başı, al maaşı" geçinmekten başka ülkü bilmeyen, sertçe yat bo-rusuyla zıbarıp, yumuşakça lahuti hamam borusu ile talime kalkmayı bütün bir değişmez ya-şama sanan "me'murin taifesi" ya da usturuplu üç-beş cümle tekerlenince her işin yoluna gire-ceğini -Amerika'dan buğday gelmese, Avrupa'dan "sadaka'i fitır" gelmese de, fodlaların sürgit ödeneceğini- uman ulufeci "aydınyan" ya da "solcuyan", "sağcıyan"... belki böyle kaval sesle-rine alışık ezeli devlet süt kuzucuklarıdır. Ne desen, inanıverirler. Önlerine kim düşse kanıve-rirler. Maaşlar tıkırında gittikçe pek uysaldırlar. Kazanı boş görmedikçe kaldırmazlar. Ama, vergisi ve karakoluyla bizim bitmez tükenmez, ucu bucağı görünmez kırtasiyeciliğimizi etin-de, kemiğinde duymuş halkımız önüne, bizim salak ve solak hafızlarımız, Pala Paşalar kadarcık olsun çıkabiliyorlar, "kalkınma" "hat'mi şerif"lerini indirebiliyorlar mı? Hayır. Çün-kü, halk önünde "devletçiliğimiz"e "Şam'ın şekeri" dedikleri gün, yüzleri kızarmasa bile, "Arabın yüzü" gibi istenmeyeceklerdir. Tersine, hani şu "devletçiliğimiz"ın sıcak "serler"inde tıkız harçlıklarla sulanıp yapay olarak büyütülmüş "şeriatçı-ırkçı"larmız yok mu? Onlar, "su-ret'i haktan" görünüp sığındıkları "devletçiliğimiz"e sözüm ona çatarak, toplumumuzu Hülagü Han'ın okla yay çağına döndüreceklerini vaat ettikleri zaman milletçe alkışlanacaklar da, beri-ki sosyal-devletçiler, taratorlu ağızlarıyla sırf "devletçiliğimiz"ın cennet köşklerini tapşırmaya kalkar kalkmaz -yanıbaşlarında jandarma süngüsü yokken- yuhalanacaklarını bilinçaltılarıyla sezmeyecekler mi?

Ne yazık ki, timsah gözyaşları dökerek, ettiklerini yuhalanmakla biçerlerken, görecekleri ilgi-sizliği ve tiksintiyi, yaptıkları ham sofu vaizlerinin sonucu değil, "toplumsal ilericiliğe" karşı, anlayışsız "sokak adamı"nın cahilce sövüp sayması bilecekler, böylece, Türkiye halkının her türlü sosyal adalete ve ileriliğe düşman olduğu sanısına bir yol da kendi denemeleriyle yol açacaklardır.

Yok, sosyal baylarımız Batıdan en az yüzelli yıl geri "devletçiliğimiz"e sözde ileri batıcı "sosyalizm" kaftanını giydirmekle yapılan kalkınma "ideolog"luğu, hiç değilse yeni bir "de-magog"luk sayılamaz.

Bırakalım o "sosyalizm" (Yön) ya da "nasyonal sosyalizm" (Kadro) gibi ülema pozlu kuruntu-ları, önce kendi gerçeğimize inelim. Doğunun softa kafasını Batı maymunluğu gövdesine aşı-layıp, Türkiye halkında kalmış iki paralık akl'ı selimin de ortasına tüy dikmeyelim.

Sosyalizm Batı için ne kadar kaçınılmaz bir zorunluluksa, Türkiye için o kadar düşünce güm-rüğünden konfeksiyon mal, hazır elbise kaçırarak, kafamızı gövdemizden apayrı çalıştırmak, beynimizi çok alışkın bulunduğumuz düşünce tembelliğiyle katılaştırmak, taşlaştırmak, mo-lozlaştırmak oluyor. Birisi göğsüne "sosyalizm" rozetini taktı mı, bütün millet sorunlarımız için, "hak dini bendedir!" gibilerden, kafa yormak şöyle dursun, kılını kıpırdatmamayı erdem-liliğin son rütbesi sayıp oturuveriyor. Batıda sosyalizm başka türlü dindirilemeyen sancılara karşı kullanılmış bir morfin şırıngasıdır. Bizde sosyalizm hammadde Avrupa'dan kaçak ola-rak yurda sokulan -afyon kadarcık bir yerli malı olmayan- keyif veren zehirdir, her türlü pra-tikten kopmayı haklı çıkaracak bir afyonkeşliktir. Nedeni üzerinde çok durmayalım. Bütün "solcuyan" tayfamıza dikkat edelim hepsi de memleketin her hareketine karşı "Ben sabahtan söyledim!" diyen kurnaz Yahudi usulüyle, lahavle çekip baş çevirirler. Çırpınan insanlarımızın zın ne dünü, ne bugünü; ne yarını ile ilgilenmeyi "tarikat"larına uygun bulmazlar. Bu kabada-yılar, Babıali'nin "büyük kapılı" kokain tekkelerinde "sosyalizm" kabağı çekiştiren esrarkeş dervişlerdir. Oturdukları peygamber postları üstünde, geceli gündüzlü tespih çekerek dünya ve ahiret gereklerini yerine getiren tuhaf sukuşu ermişlerine benzerler. Dünyanın hiçbir yerinde bu kadar "ucuz sosyalizm" görülmemiştir.

Çünkü dünyanın hiçbir yeri Türkiye değildir. Bizim en son toplumsal gerçeğimiz, Avrupa ile taban tabana zıttır: Daha doğrusu Batıya karşı kanlı, ateşli savaşa giren Kuvva-yı Milliyeciliğimiz, Batıdaki az çok "sosyalist" hükümetlere karşı gelişmiştir. Kuvva-yı Milliyeciliğimiz, "milli mücadele"ye hiç nedensiz rastlantıyla mı girmişti? Girmekle yanılmış mıydı? Kimse milli mücadelenin yanlış olduğu iddiasına açıkça kalkışmıyor. Hâtta, bütün siyasi tezleri Yassıada'da vurgunculuktan mahkûm olanların canlarına dokunulsa bile, malla-rını affa uğratmalı diyen partiler bile o kadarına henüz varamadılar. Kolay değil.

Kırk üç yıl önce Sivas Kongresi'nde tartışılan "ulusal kurtuluş" sorununu Bölükbaşı'dan Ali-can'a kadar bütün führerlerimizle Lala Paşalarımızın bir tek uzun ya da kısa "af"la çözümle-dikleri gibi, bir tek ince ya da kalın sosyalizm lafıyla çözümleyebileceğimizi sanmayalım. Kuvva-yı Milliyecilik nasıl "sosyalizm" değil -Mustafa Kemal'in deyimiyle -"Müstebit hilafet ve saltanatla kapitalizm ve emperyalizmden kurtuluş"duysa, bugün de aynı sorunları renkkârı "sosyalizm" maskeleri altında apokarya maskarasına çevirmeyelim. Milli Birlik Komitesi üyeleri, "anlamı şairin karnında" bir "sosyalizm" boncuğu ile oyalanarak "Atatürk ilkeleri"ni Türkçe ezanla karışık tasarruf bonusu ya da "herşeyden önce eğitim" atlasıyla kaplı yoksul köylüye dek arazi vergisi biçiminde yorumlamasalar, belki hem kendileri bu kadar çabuk meydanlarda taşlanmazlar, hem de ülke pek çok ilkelere bu derece hasret düşmezdi.

Neden 30 Ağustos'un kanlı zaferinden sonra gelen şey "istikrar" oldu da, 27 Mayıs'ın kansız zaferinden sonra gelen "istikrarsızlık" oldu? "Sosyalizm" ya da "ilke" tartışmalarından mı? Hayır. 1960 yılındaki durumumuz, 1923 yılındaki durumla taban tabana zıttır. Ekonomi ala-nında "mübadele" denilen yığınla insan transferleri, politika alanında evren ve bağımsızlık savaşlarıyla devrimlerdeki insan kırımları yüzünden ortaya açılmış boşluk; 1920'den sonraki açlara ve işsizlere, ters, olumsuz eksi yoldan da olsa, geçim ve iş alanları sağlamıştı. Bütün bayındır Anadolu'nun zenginlik kaynaklarını tekellerinde tutan "gayri müslim"lerin tasfiye yollu sınır dışı edilişi, gelgeç de olsa, ansızın yerli unsurlara geniş fırsatlar, hâttâ kimi müslüman açığözlere yağma alanı açmıştı. Sıra sıra devrimlerden sonra, seri halinde Trablus, Balkan, Birinci Dünya Savaşlarının cephelerde ve cephe gerilerinde su gibi harcadığı yüzbinlerce "münevver-memur"dan "münhal" kalmış yerler, terhis edilen ordu ve sivil kadro-lara bol bol hizmet kapılan açtı. Mübadele sayesinde, yüzyıllardan beri yabancı ajanı gayri müslimlerin topraklarımızdan sökülüp atılmaları, yerleri doluncaya kadar olsun, halkımızı bir an için ekonomik sömürülmeden bir ölçüde kurtulmaya ve istikrara kavuşturdu. Elle tutulur önemli zenginlikler el değiştirip paylaşıldı. İmparatorluğun sekiz on yıllık -en az 1908'den beri 15, 1809'dan beri 115 yıllık- çözülüş ihtilalleri ve savaşlarınca tırpanlanmış aydınların devlet kapısındaki açık yerleri öylesine çoktu ki, yeni yeni devlet kadroları kurulduğu sıralar göze çarpan memur açığıyla karşılaşıldı. Bugün beş-altı yılda bitirilemeyen yüksek öğrenim o zaman iki-üç yıldır. Ankara Hukuk'u, 2 yıl içinde zincir usulü ilkokuldan gelmiş her yaşta öğ-rencilerden bile akın akın diplomalıları yetiştirdi... 27 Mayıs'ın her iki yönde hiçbir şansı ol-madı. Tersine zenginliklerin mübadelesi yoktu ve olamazdı, özel ve yabancı sermayeyi ür-kütmemek korkusu, vurguncuların bile siyaset dışında rahatsız edilmelerini önledi, vergi ka-çakçılığını kanıtlayan "servet beyannamesi", doktrinsizlikle övünen sözde partilerin ortak kaygısı ve bir numaralı karabasanı oldu. Memur enflasyonu ise, akılları durduracak çapla ta-vanı aşmıştı. Bu koşullar altında 27 Mayıs, ne savaş, ne devrim açamayacağına göre, ne yapa-bilirdi? Yüzde yüz halka inip, bütün ulusu ekonomi ve politika alanlarında örgütleyerek top-rak reformunu, kooperatifçiliği, sanayileşmeyi bir ulusal seferberlik halinde, Anadolu Bağı-m-sızlık Savaşı'nın özveri, özgürlük ve bilinci ile çarçabuk gerçekleştirilebilirdi. Ne yaptı? Sonra-dan "gayri şamimi beyanlar" sayılan anlaşılmaz "sosyalizm"lerle oyalandı. Sosyalizm yenir mi, yenmez mi işkilleri arasında, altta güreşmenin ustası "devletçiliğimiz" imdada yetişti. "Aman, arslanlar, şunları yaparsanız siz yaparsınız. Seçim ve partiler gelmeden çabuk karar verin. Göreyim sizi!" diyerek, akıl hocalığını tam yaptı. İşçi, müstahdem, memur, esnaf 27 Mayıs'ı çılginca mı alkışladı? Bak işvereni darılttınız, işletmeler kapanıyor, çabuk özel ser-mayeye sermaye ödenmek üzere işçiye, memura, esnafa tasarruf bonusu kesip, zorla ödünç nafakalarından parababalarına aktarın. Beş on ağanın gözaltına alınması ile toprak reformu lâfları baldırıçıplak köylülerin hoşlarına mı gitti? Devletçiliğimizin kırdaki temel direkleri (Kadroculuğun "rasin temelleri"!) sarsılmasın, "sosyal devlet"in yerini bulması, çalışan köy-lüden de arazi vergisi alınmakla olur. Bu iki önlemcik, 27 Mayıs'ı geniş köy ve şehir yığınları içinde o saat tecrit edivermişti. Halkla arası açtırılan 27 Mayıs için geriye ne kalmıştı? Sokağa dökülüp elele veren üniversite ile ordu. "Devrim"in bu iki motorunu "tıkanıklık"tan kurtarsa kurtarsa 27 Mayıs yiğitleri kurtarabilir. Devrimin kan döktüğü Beyazit Meydanı'na "Hürriyet Meydanı" adını takarak, kendisini ceza olarak yanardağ ağzına çevir, tam üç yol greyderlerle kökünden kazı. Bir daha özgürlük gösterilerine sahne olmaya tövbe etsin. Meydanlara yapılan bu sembolik işkenceyi insanlara uygulamak daha kolay. Üniversitede 147'ler, orduda 7000 Eminsular pekâla "zinde kuvvetler"i en az ikiye bölerek, kambur üstüne kamburlar çıkarabi-lir!... Ondan sonra yap bir "seçim"... "Kalplere vur bir zimba! Rumba da Rumba, Rumba!"

"Gelmiş geçmiş 'iktidarların en iyi niyetlisi" olduğunu söyleyen ve belki de gerçekten öyle olan Milli Birlik Komitesi bütün bu davranışlara neden kapıldı? Özetlenirse "sınıfsız, imtiyaz-sız bir toplum olduğumuzu şarkılaştıran "devletçiliğimiz"e kanışından. Sınıflara bakmadan "devletçiliğimiz herşeyi yapabilir" sanısı, kolâyca "herşey devletçiliğimiz için"

oluvermişti. En parlak sosyal sözlerse, ancak toplum sınıfları bakımından uygulanınca öz anlamlarını açık-layabilirler.

Tasarruf bonusu, söz olarak devlet eliyle "sosyal kalkınmamız" içindi. Uygulanınca, özel sermayeyi beslemek üzere dar geçimlilerin kuşaklarını büsbütün sıkmak oldu... Arazi vergisi, söz olarak "devlet yükünü taşımakta eşitlik" içindi. Uygulanınca, küçük mülkleri büyük arazi-lere aktaracak vergi adaletsizliğini büsbütün arttırmak oldu.

Batıcı demokrasi her sınıftan ne alındığını, her sınıfa ne verildiğini açıkça pazarlığa çıkarmak-tır. Bizde "ihale kanunu" vardır, ama "devletli"larımız "ihaleyi dilediğine yapıp yapmamakta serbesttir" kaydını her günkü gazete ilanlarıyla belirtiriz.. Kimse sormaz, ihaleyi dilediğimize yapacaksa, bu ihale kanununa ne gerek var? Devletçiliğimizi bu olay özetler. Sınıflı, bir top-lumda "sınıf yok" denildi mi, açık hesap görülmeyecek, "dilediğimize ihaleyi yapacağız" de-mek istenir. Bu özgürlük değil, zorbalıktır. Demokrasi değil, diktatörlüktür. "Devletçilerimiz", bir bakımdan diktatörlüğün çanak yalayıcılarıdır.

Nereden kalkarsak kalkalım, görülüyor ki, Türkiye'mizin birinci sorunu "komünizmi önleye-cek" bir sosyalizm değildir. önce, iliklerimizi, damarlarımızı yedi bin yıldan beri ahtapot gibi sarmış şark kalem efendiliği devletçiliğimizin maddi yükünü; pahalılığı, işsizliği, yoksulluğu, manevi yükünü, adaletsizliği, anti-demokratik kanunları, mutlak düşünce köleliğimizi açıkla-malı ve giderme yollarına içtenlikle girmeliyiz. Bunun ilk koşulu, toplumsal sınıflarımız ara-sında açıkça, namusluca, hesaplaşmayı yasak etmeyen ucuz ve alçak gönüllü devlettir. Sınıf-lar üstünde ya da dışında, "Liberalizm mi, yoksa sosyalizm mi" gibi alafranga tartışma tahteravallileri, bizantizmdir. Kimin için o inceden inceye kıyılmış, naneli, "kırmızı biberli" sosyalist laf pideleri? Avrupacı "devletçi" lahmacunlar? Kaç kişinin karınını doyurur, o yarım buutlu roman ve şiir düzmeciliğine kardırılmış -Allah kabul etsin- "devrimci" mevlutlar? Ve hepsinin altında ("Tahtında müstetir hüvesi! derdi Osmanlı...) devlet kapısında maşa, ün çatı-sında mart kediliğine kavuşuncaya dek, şu ya da bu partinin kazıkları ile çelik çomak oynayan "halkçı" panayır tellallıkları?

Bari yaranabilseler! Ağızlarıyla kuş tutsalar devletçilerimize komoniz damgası vuruluyor. Çünkü, devletçiliğimize öyle bir İsrailoğullarının günah çıkartma tekesi gerek... İsa'dan iki bin küsur yıl önceki Hammurabi çağından beri sağlanmış zorba devletçiliğin iki yüzlü Acem kılı-cı kimin hesabına bileniyor? Belki kadristlerin örneği kimisine ağız sulandırıcı geliyor. Siya-sette dokunulmaz parya sayılsalar bile, "ekonomi"ce kese doldurma, düşlerinde görmedikleri mevki ve çiftlik sahibi olma gibi kayrılmalar, "devletçilerimiz" için bir tür "Teşviki Sanayi Kanunu" sayılıyor. Fakat, milletin ensesinde kırk yıldır, bin yıldır boza pişiren şey, "solcuyan"ımızın her derde deva ebegümeci diye sattıkları ve her fırsattan sille tokatını yedik-çe şamar oğlanına döndükleri "devletçiliğimiz"dir.

Bizdeki Doğu devletçiliği, hatta Prusyalı demirden başbakan Bismarck'ın taklit ettiği Louis Napoleon "devletçiliği" bile olamadı. Bismarkizm, sanayileşme yarışına baştan kara atılmış bir Almanya'da yaşadığı için, onun "kürsü sosyalizmi" çorbasına, az buçuk modern işçi sınıfı-nın tuzu karıştırılabilmisti. Bizim çorbacılar hiç öyle "hata"ya, kazara olsun düştüler mi? Tek parti devletçiliği kısa kesti, "Türkiye'de işçi, mişçi yok!" dedi. Çok parti devletçiliği için işçi vardı, ama "köylü efendimiz" gibi salt ve ancak "oy davarı" olarak sayılırdı. Seçimden seçime "sayım" yapılırken, şehir sürülerinin gittikçe daha çoğunluğunu tutan ekonomik "atıl kitle" olarak işçi sınıfı değil, işçiler hesaba katılabılırdi. Nitekim kadrizm, "imtiyazsız, sınıfsız" Türkiye'de, "münevver ve mütefektir insan"ların atıştırdıkları bir devlet sofrası dalkavuklu-ğuydu: Yönizm; sınıfların artık "milli şef"çe ilan edilmiş bulunduğu Türkiye'de, sınıflar üstü "aydın ve zinde kuvvetler"in güdeceği devletçilik oldu. Kadrizm için. "işçi sınıfı" ya da "sınıf savaşı" yoktu, varsa önlenmeliydi! "Sen herkesi kör, alemi sersem mi sanırsın" diyen bulun-madı. Yönizm; ünlü ayrıcalıklı "bildiri"sinde "mevkiye gelmiş"lerin (acaba "kadrocı" devlet-lûlar mı? Hepsi bir "sosyete"de mevki sahibi!) "felsefesi etrafında birleşme"

("Felsefe" Ziya Gökalp'in "Hak yok, vazife var" parolası yerine, "sınıf yok,devlet var" parolası) "Kurtulmanın birinci şartıdır" buyuruyor. Demek, bütün kapıkulları bile değil, "mevki sahipleri birleşiniz!" Ana felsefe bu, geri kalan pek çok parlak sözler, acı olaylar, tatlı umutlar, mutlu yapınmalar bu "kurlu azınlık" felsefesine dayanmaktadır!

Bakış ve görüş bu olunca, firavunlardan, nemrutlardan beri bütün Doğu zorbalıklarının hep, toptan, şaşmaz "devletçilikleri"nin suçu neydi? Binlerce yıl önce, halk "kan bağları"nı tutar-ken, devletçilik de bir "kan"dan gelme asilzadelikti. Şimdi sıra savma demokrasiye geldi. Gerçek demokrasiyi önlemek için, devletçiliğimiz "demokrat" kılığına girecektir. Ve girdi. Tevfik Fikret'in deyimi ile: Kanun diye, kanun diye, kanun tepelemenin en eski üstadı Doğu devletçiliğidir. İster cübbe, kaftan giysin, ister smokin, frak... Kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz. "Biz bize benzeriz!"

Siz hiç gördünüz mü, bizde halktan gelmiş yani devletten gelmemiş tek bir "hürriyet" "kanun" ya da "demokrasi", tek bir reform, devrim? Ne geldiyse başımıza devletçiliğimizden geldi. O yüzden "hürriyet, kanun, devrim" sözde, devletçiliğimiz işte kaldı. Bugün susta duran "susyalistlerimiz"e bakılırsa, sosyalizm de devletçiliğimizden gelecek. Artık, öyle bir "sosya-lizm"i mutlaka Batıda ararsak Salazar ya da Franko düzenlerinden başka yerde bulamayaca-ğımızı bilmek için evliya olmaya gerek yoktur. Oysa, bizim uyanık Salazarımız, "her dem ta-ze, her zaman zinde" devletçimiz ortadadır. O patent İsmet Paşacılığımızın tekelindedir. Abacı, kebeci, öteki devletçi sosyalistler neci?

Ve İnönü Paşamız, demokrasıcık oyununa başlanacağı gün bizlere hadlerimizi bildirdi: "Sınıf esasına müstenit" çok parti olacak, ama zinhar: "Söz ayağa düşürülmeyecek!" Ve sözü ayağa hiç düşürttü mü İnönü hazretleri? Sözü yedi bin yıllık (kendi deyimiyle) "batakcı ağalar"ın çamuruna düşürttü, ondan beter yerli-yabancı bir avuç parababalarının midelerine düşürttü. Fakat, ne yaptı yaptı, ilamaşallah "ayağa", yani halka söz düşürmedi. O kadar ki, devletçili-ğimizin elinden tutup iktidara çıkarttığı Bayar-Menderes çetesi, "ayak" takımına, (Vatan Cep-hesi parçavra proloteryaya) yüz verdiği gün, el ense edildi. Her "devletlû" ölür, yaşasın dev-letçilik! En "mangalda kül bırakmayan" "devrimcilikler"imiz, kendilerini alkışlamak ve kut-lamak için olsa bile halkı nikahlı kan gibi izinsiz sokağa çıkartmamayı birinci "hikmet'i dev-let" bildi. Herşey -demokrasi tanımının tersine- halk dışında, halktan habersiz olacaktı. Ve sonra buna "halk için" denecekti.

Onun için, "aklımız eriyor, gücümüz yetmiyor" diyen sevgili çocuk halkımız, yedi bin yıllık ağız yanmışlığı ile devletçiliğimizden ürker. Devletçiliğimize karşı en sahte çıkışları dört elle tutar, DP ve AP zaferleri ondandır. Devletçiliğimizin eleştirisi de, gene devletçiliğimizin buy-rultusuyla demagojinin en iki yüzlüsüne bırakılmıştı.

"Sonra asıldılar" mı?

Nasrettin Hoca ülkemizde, Yassıada Başsavcısının arada kullandığı sözü hatırlatmayın ada-ma: "Hamamın namusunu temizlemek!" yeter mi?

Tarihimizin her sayfasında okuruz. "Seyfiye" (kılıçlılar: silahlı kuvvetler) ile "ilmiye"nin (sa-rıklılar: bilimadamlarının) "züyuf akça" (enflasyon parası) ile ödenen "ulufe"leri (maaşları) geçimlerine yetmedikçe, birleşilerek kazanlar kaldırırlar. Yeniçeri ayaklanmalarını hemen kö-tülemeyelim. Sadrazamlarla birkaç "nabekar vezir"in (uygunsuz bakan) kelleleri uçurulur. Ge-rekirse padişah saray zindanında boğulur... Yeter ki devletçiliğimiz kurtulsun. Birilerinin kal-kıp, yerlerine başkalarının oturması sözü ayağa düşürtmeden yapılır. "Halkın haklanması" ba-şarılır.

Devletçiliğimiz "devrimci" değil midir? Ne demek! Hacı Bektaş'ı Veli'nin ensemizde sıvazla-dığı keçe "börk"le dörtyüz yıl cihangirlik ettiğimize bakmayın. Sultan Mahmud`u

Sani'den beri az mı külâh değıştirdik? Kıyâfet devrimleri, gençlik aşısı gibi gelir devletçiliğimize. Dev-letçiliğimiz bir "Tanzimat" çıkardı. Yabancı donanmasının top ateşi altında, müslümandan başka bütün uluslar Osmanlılıktan sıyrıldı; Türkiye, "müttefiklerimiz" Batı devletlerine girtla-ğına dek borca batıp Düyun'u Umumiye sömürgesi durumuna girdi. O sayede iki Abdülcambaz (Abdölmecit ve Abdölaziz Hanlar) devletçiliğimizi 39 yıl tepe tepe kullandılar. Üçüncü Abdülcambaz (Kızıl zorba Abdölhamit) ile devletçiliğimiz bir Kanun'u Esasi çıkarttı, o anayasanın rafa konulması üçüncü Abdöl-hana 33 yıl, aynı anayasanın raftan indirilmesi meşrutiyet han ve kahramanlarına 12 yıl meydanı boş bırakıp, devletçiliğimizi 45 yıl daha ya-şattı. Koskoca bir imparatorluk yıkıldı, devletçiliğimizin kılına dokunulmadı. Avrupa'yı, esnaf dükkancıklarından modern büyük sanayiye yükselten 19. yüzyıl, Türkiye'de böyle aşıldı. Batı ilerlemekte doruğa çıkarken, biz dörtlâna geri gidip yarı-sömürgeleştik. Hep o devletçiliğimiz sayesinde! Yalnız, o zamanki devletçiliğimize "hilâfetçiliğimiz" ya da "saltanatımız" denirdi.

Müslüman uluslar da Birinci Evren Savaşı'nda Batılı bıçağı ile kesilip ayrıldıktan ve aynı Ba-tılılar Anadolu'muzu dilim dilim ayırıp yutmaya kalktıktan sonra, devletçiliğimizin soluğu tutulmuştu. Büyük Millet Meclisi o zaman bir "halkçılık programı" kotardı. Devletçiliğimiz, onun uygulanmasını "zaferden sonra"ya bıraktı. Zafer çarçabuk devletçiliğimizin zaferi oldu. "Sınıfı me'murin" 3-5 binden 30 bine, 300 bine dek bereketlendi. 20 yıllık tek parti "inkılâpçılığımızın" temeli, milliyetçi-laik-halkçı cumhuriyetçi "devletçiliğimiz"di. İkinci 20 yıllık "demokrasi"çiliğimizin temeli Birleşik Milletlerci-Natocu-Centocu-Seatocu gene "dev-letçiliğimiz"dir. Neden bir üçüncü 20 yıllık "sosyal cumhuriyetçi"liğimizin temeli anayasacı-senatocu-plancı-Batıcı bir daha "devletçiliğimiz" olmasın?

Böylelikle devletçiliğimiz, Batının 19. büyük sanayileşme yüzyılı üstünden parende attığı gi-bi, dünyanın 20. atom yüzyılı üstünden de pekâlâ tosun gibi atlayabilir! Ondan sonrası? Dev-letçiliğimizden sonrası isterse tufan olsun, ne çıkar?

Bağdat da elimizde yok ki, "yanlış hesap"larımızı oradan geri döndürelim: işsizlik, pahalılık ateşi karşısında döner kebaba dönmüş halkımıza, Amerikan buğdayı, yağı, peyniri, tavuğu, etiyle beslenen toraman "sosyalizmcisi", "benim oğlum bina okur, döner döner yine okur" dev-letçiliğimizi! Kırım Savaşı'ndan Kore Savaşı'na yadigâr olup "komonist"likle suçlanan "plan" gereğince, 5 yılda 15 milyar Türk lirası devletçi yabancı borç ateşine devam! Bandırma ova-sında 200 metre öteye düşürülen "Marmara" füzemiz 5 dönüm ağacı şan için yakıp kül etti ya? Asi Hârbîyelilere, sultan sarısı kakma yollu kızıl ceket, zırhlı mavi pantolon, Hollywood uğuru ak itten maskot önde, gelsin bando mızıkalı geçit resimleri. Alabanda sancak devletçili-ğimiz! İnönü paşam, hastanedeki ablasından sonra, Amerikan Cumhurbaşkanı yardımcısının karısı madamanın elini, hür basınımızın birinci sayfasında eğile eğile öperek yardım sağlaya-cak, özel teşebbüsü doyuran devletçiliğimize!

Döner kebab Osmanlı sofrasında bağdaş kurularak baş parmakla yenilmemiş de, Amerikan iskemlesinde, İngiliz çatalı, Fransız kaşığı, Alman bıçağı ile atıştırılmış. Kebab devletçiliği-mizin. Dalavere, malevere Türk Mehmet nöbete!

"Ecanip"e karşı o denli nazik davranan devletçiliğimizi içinde tanımaz mısınız? Arife tarif gerektirmeyecek kadar besbellidir o. Herkesin gözü önünde, hiç kimsemize ayrıca en ufak açıklamaya değmez, aşırıca bilinen karışıkça bir makinedir. En basit işçimize, köylümüze, esnafımıza sorun: "Karakola mı düşmek istersin:, cehenneme mi?" Alacağınız karşılığın illâ yerli malı olmamasını dilerseniz, taze bitmiş sizin kadar "susyalist" misafirimiz Amerikan sendikasına sorun. Siz bütün ömrünüzce "turist" kalmışsınız bu topraklar üstünde, o altı ayda yerlimiz olmuş... Gangsterine kucak açılan Amerikalı bile, "sözü ayağa" düşürür düşürmez yakalanıp, karakolda alaturka "gözdağı"na getirilerek, salt Amerikan vatandaşı olduğu için özür dilemeyle bırakılıyor. Aynı durumda olan Türk vatandaşları ise, karakol bodrumunda saklanılıyorlar. Gene Amerikalının yüzü suyu hürmetine ertesi sabah, her

yerleri mosmor, doğduklarına pişman, sokağa tükürölüyorlar. Çelebi, böyle olur bizde de işçiden yana, sosya-lizmden yana devletçilik dediğın... Amerikalının bildiğı demokrasi halkı gönöl kanısıyla kandırmaktır. Bizim "sosyal" devletçiliğımız, ("gönöl" de söz mü?) kanuna, anayasa, baba tasaya bakmayıp, karakola kıstırdığını, hem karda gezip izini belli etmeksizin muma çevirmektir. Bu devletçiliğimizin mi sırtına binip sosyalizmi "yansıtacak"sınız? Vah, "ol mahiler ki, derya iç-redir, deryayı bilmezler", vah! Bu derece içten toylardansanız, kendi kendinizi pekiyi aldata-bilirsiniz. Devletçiliğimizi aldatacağınızı umuyorsanız, Arabistan'ın bütün develeri ile Güney Amerika'nın bütün lamalarını güldürörsünüz kendinize. Devletçiliğımız yedi bin yıllık denemesiyle işini bilir. Bilmeden yapar, o. "Ve başlangıçta fiil vardı!" Devletçiliğimize tanrısal şi-rinlik muskası takmak üzere, sosyalizm afsun tafsununu bile bile kullanıyorsanız, ya da daha ince yoldan burnumuzu ustalıkla kırması için yol gösteriyorsanız, ne hacet? Yedi bin yıllık firavunluklarla nemrutlukların en değeri hazinelerini derleyen Osmanlı dekadansının en gele-neksel antika devletçiliğı mirasına konmuş anayurtta yaşıyoruz.

Egemenliğini savunmak için her yıl milyarları çatır çutur öğüten koca devletçiliğimizi, küçük hesaplarla bugün abdestsiz ağıza alabildiniz diye, torbada keklik mi sandınız? Şaşılır kedinin çamaşır yıkayışına!

Sakın beni "devlet düşmanı" bir anarşist sanmayın. O zaman, size, hiçbir şey anlatamamış o-lurum. O zaman siz, Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan bütün savunmaları kulağının ardıyla dinleyen, iddianamesini çoktan yazmış savcı olursunuz. Ceza kanununu Mussolini'den devlet-çi maddelerini, mecelle ülöl'emrinin ferman'ı şahaneleriyle kokteyl etmişe dönerseniz. Gerçek demokrat devletin candan savunucusuyum. Doğı dünyamıza yedi bin yıldır göz açtırmamış lanet halkamızın cankurtaran simidi olmadığını belirtmek istiyorum. Hani, bunca ferman, islahat, devrim çabalarına karşın giderilememiş, gereğince "şeytan da olan, bolşevik de olan" kırtasiyeciliğımız yok mu? Nice "münevver ve mütefekkir insan"larımızı "suyu arayan" ma-hut elmacı eşeğı gibi çeşmeye götürüp götürüp, içirmeksizin getiren, binbir saltanattan daha sultan, bütün uygarlık putlarından daha ebedi, ezeli, ölmez, ulu, ulusal, kutsal ve tutkalsal azrailimizdir.

Ona bir çare gösterebiliyor musunuz? Ama, kuru lâfla, yaş lâfla, yazılı lâfla, okunmuş lâfla değil. Teşkilatlı ve şuurlu pratik çare. Bırakın "soyut- somut" sosyalizm tekerlemelerini, Batı-cı demokrasi temcit pilavlarını. Düşündüğü gibi yaşamak için savaşmayan aydın, uşaktır. Teşkilatsız halk, köle kalabalığıdır. Halkın teşkilatına dayanmayan her parlak söz, sosyal şar-latanlıktır.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı
1962

www.solplatform.org